

κἀδον τῆς διοικήσεως τῆς χώρας καὶ πάσης κοσμητικῆς ἐξουσίας, μὴ ἀφῆσαντες εἰς αὐτὸν ἢ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ γόντρον τῆς ἀρχαίας καὶ θείας καταγωγῆς. Οἱ Τυκοὶ κατέστησαν ἔκτοτε αἱ πραγματικοὶ ἄρχοντες· ὁ δὲ Μικάδος δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς Πάπας, εἰς δὲ ἅπαντες ὤφειλον ὑποταγῇ καὶ οὐτινος ἢ ἐπικύρωσις ἦτο ἀναγκαία διὰ πᾶσαν θεμελιώδη μεταβολὴν νόμου.

Οὕτω ὁ Τυκοὶ καὶ πάντες οἱ τοποτηρηταί, ἂν καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἰδιαίτερος ἦτο ἐλεύθερος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κράτει καὶ εἰς τὴν διοίκησιν τῶν χωρῶν του, ὤφειλε μὴ ὅλα ταῦτα ὑποταγῇ εἰς τὸν Μικάδον, ὅστις κατήγετο κατ' εὐθείαν τῶν ἀρρένων γραμμῇ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως τοῦ πόπου, ἀρξάντος πρὸ 2,500 ἐτών.

Ἐν ἔτει 1853 οἱ Ἀμερικανοὶ διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Περρύ (Perry) ἐζήτησαν παρὰ τοῦ Τυκοὶ τῆς Ἰεδῶ εὐπορίαν συνθήκην μετὰ τῆς Ἰαπωνίας. Οὗτος ἐζήτησε προθεσμίαν ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ Μικάδου· οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμῶς ἐννοήσαντες ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο ἡ πρόφασις πρὸς ἀποφυγὴν, δὲν τῷ παρεχώρησαν τοιαύτην, ἀλλ' ἐπῆλθον εὐθύς μετὰ στόλου πολυαρίθμου διὰ νὰ ἐκπολιορκήσωσι τὴν Ἰεδῶ· μετὰ ἓνα καὶ ἡμισὶν περὶ πολὺ μῆνα συνωμολογήθη ἡ συνθήκη τοῦ Καναγκαβά, τὴν ὁποίαν εὐθύς ἐπεκηρολόγησαν δύο ὁμοιοὶ μετὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας. Ὁ Τυκοὶ ὑπέικων πῇ βία συνωμολόγησε τὰς συνθήκας ταύτας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἰσχύν νὰ τὰς καταστήσῃ ἐκτελεστάς πέραν τῶν κτήσεών του· οἱ λοιποὶ ἡγεμόνες ἐξηγέρθησαν, ἐπεκάλεσθησαν τὰ θρησκευτικὰ τοῦ λαοῦ τῶν αἰσθημάτων ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ προσώπου τοῦ Μικάδου, οὐτινος ὤφειλε πρότερον νὰ ζητηθῇ ἡ συγκατάθεσις καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος ἦναψε μεταξύ τοῦ λαοῦ τούτου, τοῦ μέχρι τότε εἰρηνικοῦ καὶ εὐτυχοῦς. Μετὰ μακροὺς καὶ ἀμφιβόλους ἀγῶνας ὁ Τυκοὶ κατεστράφη ὁλοσχερῶς, ἀφῆσας εἰς τὸν Μικάδον πολὺ πλείονα ἰσχύν ἢ ὅσην εἶχε πρότερον. Οὗτος κατέλαβεν εὐθύς τὸ Κάντον, τὴν Ὁξάκαν καὶ τὴν Ναγκασάκη, καὶ ἰδρύσε τὰ ἀνάκτορά του ἐν Ἰεδῶ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. Ε'. — Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΔΟΝΤΕΣ.

Τὰ ἐν τῷ στομαχῷ μικρὰ στόματα, ὡς εἶπομεν, ἀπομυζῶσιν ἐκ τῆς τροφῆς ὅτι εἰς αἷμα μετατρέπεται, ἀλλὰ τοῦτο δὲν πράττουσιν ἅμα ὡς ἡ τροφή τεθῇ ἐν τῷ στομαχῷ. Ἡ τροφή πρέπει πρότερον νὰ χωνεθῇ. Ἡρώσαμεν πολλάκις νὰ γίνῃται λόγος περὶ πέψεως, γὰρ δὲ ἐξηγοῦμεν τὰ κατ' αὐτήν.

Ὅταν καταπίνωμεν τὴν τροφήν ἡμῶν, αἱ μαματίτζες τὰ ἐν τῷ στομαχῷ ὑγρὸν τι τὸ ὁποῖον μετ' αὐτῆς ἀναμίγνυται. Τὸ ὑγρὸν τοῦτο μετὰ τινὰ χρό-

νον, μεταβάλλει πάντα τὰ διάφορα τῆς τροφῆς εἰδη τοιουτοτρόπῳ ὥστε τὸ ὅλον φαίνεται ὡσανεὶ ἦτο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Τὸ κρέας, τὸ γεωμήλον, ὁ πλακὺς κτλ. οὐ μόνον καλῶς μίγνυνται, ἀλλ' οὕτω μεταβάλλονται ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ ἐν ἐκ τοῦ ἑτέρου.

Ὅποταν ἡ τροφή τοιουτοτρόπως μεταβληθῇ, τὰ μικρὰ στόματα ἀρχίζουν τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐργασίαν τῶν μυζῶσιν ἐξ αὐτῆς λευκὸν τι ὑγρὸν λίαν πρὸς τὸ γάλα ὁμοιάζον. Ἐκ τοῦ ὑγροῦ τούτου ὅλον τὸ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν αἷμα γίγνεται.

Παρατήρησατε γὰρ τί συμβαίνει εἰς τὴν τροφήν πρὶν ἢ μεταβῇ εἰς τὸν στομάχον. Ὑπάρχει μύλος ἐν τῷ στοματί ἡμῶν πρὸς ἄλσιν αὐτῆς, καὶ πολλὸν καλὸς μύλος. Ὑπάρχουσιν εἰκαστὶν ὀδόντες πρὸς διαχώρισιν τῆς τροφῆς εἰς λεπτὰ τεμάχια. Ἡ χρησιμότης δὲ τούτου προόλος ὅσω λεπτοτέρα ἡ τροφή, τόσω ἐκαλῶτερον τὸ πεπτικὸν ρευστὸν ἐν τῷ στομαχῷ δύναται νὰ τὴν μεταβάλῃ. Αἰταιτεῖται χρόνος τις ὅπως τὸ ρευστὸν τοῦτο διεισδύσῃ εἰς στερεὸν τεμάχιον κρέατος ἢ γεωμήλου. Ὡστε βλέπετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπίνωμεν τὴν τροφήν μας λίαν ταχέως, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπνώνωμεν τὸν ἐν τῷ στοματί ἡμῶν μύλον νὰ τὴν ἀλεῖθῃ καθολοκληρίαν.

Παρόμοιον τι πρὸς τὴν ἄλσιν ταύτην πράττομεν ἐμῶτε διὰ τὴν τροφήν τῶν φυτῶν. Ἐκαστος ἡμῶν γινώσκει ὅτι τὴν ἀνοιξὴν ὁ κηπότορος σκαπτεῖ τὸν κήπον του, ὁ δὲ γεωργὸς ἀροτρεῖ τὸν ἀγρόν του. Πρὸς τί δὲ τοῦτο; Τοῦτο γίνεται πρὸς διαχώρισιν τῆς γῆς, ἥτοι πρὸς κατατίμησιν τῆς τροφῆς τῶν φυτῶν, ὥστε νὰ δύναται καλῶς νὰ ποιῶσι ταύτης χρῆσιν. Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐγίνετο ἡ τραγεῖα γῆ θα ἦτο διὰ τὰ φυτὰ ὡς ἡ τροφή ἡμῶν θὰ ἦτο διὰ τὸν στομάχον, εἰς καταπίνωμεν αὐτὴν χωρὶς καλῶς νὰ τὴν μασήσωμεν. Οὕτω οἱ ὀδόντες ἡμῶν πράττουσιν διὰ τὴν τροφήν ἡμῶν ὅτι ἡ ἀλεῖν καὶ τὸ ἀροτρον διὰ τὴν τροφήν τῶν ζώων.

Ἐνῷ ὁ μύλος ἀλλῆθι τὴν τροφήν, ὑπάρχουσι τινὰ περὶ τὸ στόμα ἐργαστάσια κατὰσκευάζοντα καὶ ἐκχύνοντα ρευστὸν τι πρὸς ὑγρῶσιν αὐτῆς. Τὸ ρευστὸν τοῦτο, καλοῦμεν σιελον. Δύο ἐκ τῶν μεγάλων ἐργαστασίων τοῦ σιελοῦ εἰσὶν ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ ὦτα ἡμῶν. Τὰ ἐργαστάσια ταῦτα τοῦ σιελοῦ μετρίαν ἐν γένει ποιοῦσιν ἐργασίαν. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ποιοῦσιν μόνον ἱκανὸν σιελον ὅπως τηρῶσιν ὑγρὸν τὸ στόμα. Ἐνίοτε οὖν καὶ πρὸς τοῦτο ἱκανὸν κατασκευάζουσι, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει τὸ στόμα ξηραίνεται, ὡς συμβαίνει ἐν πυρετῷ. Ὅποταν πρῶγινωμεν πᾶς ἐργαστάσια ταῦτα εἰσὶν εἰς συντόνον ἐργασίαν· διότι τότε πρέπει νὰ καμῶσι πολὺ ρευστὸν ὅπως τὸ ἀναμείνῃσιν μετὰ τῆς τροφῆς. Φαίνεται ὡσανεὶ ἐγινώσκον πότε ἦν ἀναγκαῖον ὅπως ἐργασθῶσιν καὶ κατασκευάσωσι πλεῖστον σιελον τοῦ συνήθους. Βεβαίως δὲν εἶχε οὕτω τὸ πρᾶγμα· ἀλλὰ πῶς ἐργάζονται τοσοῦτω συντόνως ἐνῷ τρώγομεν δὲν γινώσκωμεν.

Ἡ τροφή τῶν φυτῶν δεῖται ὑγράνσεως ὡς καὶ ἡ τροφή ἡμῶν. Ἡ βροχὴ ὑγραίνει ταύτην χάριν τῆς ρίζης, τοῦ στομάχου τοῦ φυτοῦ, ὥστε νὰ δύναται νὰ λαμβάνῃ τροφήν ἐξ αὐτῆς. Ὅταν ποτίζωμεν τὴν ξηρὰν γῆν, ὡς ἐν τινὶ ἀγγεῖῳ ἀνθέων, πράττομεν διὰ τὸ φυτὸν ὅ,τι ὁ σίελος διὰ τὴν τροφήν ἡμῶν.

Ἐνίοτε ἐν πυρετῷ, ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, τὸ στόμα εἶναι λίαν ξηρόν. Τοῦτο γίνεται ἐν γένει μὲν διότι τὰ σιελοποιητικὰ ὄργανα ἐπαύσαν σχεδὸν πᾶσαν ἐργασίαν· τότε ἐπομένως ξηρὰ τροφή εἶναι ἀπρόσφορος. Τὸ ξηρὸν δίπυρον πρέπει νὰ ὑγρανθῇ πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ τὸ φάγωμεν. Ὁμοιάζει πολὺ πρὸς ὅ,τι ἐνίοτε συμβαίνει εἰς τὰ φυτὰ ὅταν ἡ βροχὴ ἐπὶ μακρὸν ἔλειψε χρόνον. Κεῖνται μὲ τὰς ρίζας αὐτῶν ἐν τῇ γῇ, ἡ τροφή εἶναι πλησίον τῶν μικρῶν αὐτῶν στομάτων, ἀλλ' εἶναι τοσοῦτον ξηρὰ ὥστε δὲν δύναται καλῶς νὰ τὴν μεταχρυσθῶσιν. Μαραίνονται ἐπομένως, καὶ ἰσως θνήσκουσιν. Ἡ ξηρὰ γῆ εἶναι δι' αὐτὰ ὡς τὸ ξηρὸν δίπυρον εἰς τὸ πυρέσσον στόμα.

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ ΤΡΟΜΑΖΟΝ ΤΟΥΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ.—Ἐν ᾧ ἡ Ῥωμαϊκὴ σύγκλητος ἦτο συνηθροισμένη ἐν τῇ ναφῇ τῆς Ἐνυσεῖς, ἐν στρουθίον ἐπέταξεν ἐν μέσῳ τῆς συνελεύσεως, φέρον εἰς τὸ βᾶμπος τοῦ τέττιγα δι' διήρεσεν εἰς δύο· ἀφῆκε τὸ ἡμισυ νὰ πέσῃ εἰς τὸν ναόν, καὶ φέρον τὸ ἕτερον ἡμισυ ἐπ' ἀνέλαβε τὴν πτῆσιν του. Οἱ μάνται ἀπεφάνθησαν, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἐν τῇ βίῳ τοῦ Σύλλα, ὅτι ὑπῆρχε φόδος ἀνταρσίας μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς ἐξοχῆς καὶ ἐκείνου τῆς πόλεως· συλλογισθῆτε ὅποιοι θόρυβος, ὅποιοι τρόμος· καὶ ὅποια μέτρα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν πρὸς πρόληψιν τῆς φαντασιώδους στάσεως, ὅποιοι διωγμοί!

Ὅτω λοιπὸν, θεωρῶν τις τὴν κατάστασιν τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης, δύναται νὰ εἴπῃ ἄ λ ο ι κ α ι ρ ο ι, ἄ λ λ α ἡ θ ῆ· τί δὲν δύναται αἰ· προλήψεις ἐνὸς ἔθνους καὶ αἰ· πρῶται ἐντυπώσεις τοῦ βίου, μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν διὰ τὰς γνώσεις των καὶ τὴν κοινωνικὴν των θέσιν διακρινομένων ἀνθρώπων νὰ ποιῶσιν.

Η ΚΑΛΗ ΗΜΕΡΑ.—Ἐν Ἰαπωνίᾳ χαιρετῶσιν ἐξάγοντες τὸν πόδα ἐκ τοῦ σανδάλου των. Ἐν Ἰνδῇ πιάνουσι τὸν πῶγονα ἐκείνου ὃν χαιρετῶσι. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Τερνάτας δέχεται ἀποστάσεις ὀρθίως τῶν ἀκροωμένων ὑπηκόων του καθημένων. Εἰς τὰς Φιλιππίνους νήσους, πιάνουσι τὸν πόδα τοῦ χαιρετωμένου καὶ τοῦ χαϊδεύουσι τὸ πρόσωπον. Οἱ Λάπωνες προστρέφουσιν ἰσχυρῶς τὴν ῥίνα ἐπὶ ἐκείνου ὃν χαιρετῶσι. Οἱ Σῖναι προκατείνουσι τὰς δύο χεῖρας συνδεδεμένας ἔμπροσθεν καὶ ταραττοῦσιν αὐτάς. Ὁ Αἰθίοψ λαμβάνει τὸ φέρεμα τοῦ ἄλλου, τὸ τυλίσσει περὶ ἑαυτὸν καὶ ἀφίνει τὸν φίλον τὸν σχεδὸν γυμνόν. Ὁ Αἰγύπτιας, εἰς Κάϊρον, ἐρωτᾷ· Πῶς ὑδρόνετε; τῆς ξηρᾶς ἐπιδερμίδος θεωρουμένης ὡς τεκμήριον θανατηφόρου πυρετοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε ἑχαίρων προσκλίνοντες τὸ σῶμα, μὲ τὰς χεῖρας κρεμαστάς, καὶ σύροντες τὸν δεξιὸν πόδα ὀπίσθεν ὡς συνείθιζοντι τινες κομφευόμενοι καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν γυμναζόμενοι ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου εἰς τὴν παρὰ τοῦτων καλούμενην β ε ρ ε ν τ ζ α. Κατόπιν ὁ τροποποιηθεὶς χαιρετίζεται

διὰ νεύματος μόνον τῆς κεφαλῆς χωρὶς νὰ συνοδεύηται μὲ λόγον τινα, ἐκρίθη κατὰ τὸ 1793 ὅλως ἀντικείμενος εἰς τὴν ἰσότητά. Ἐπομένως ἄλλος ἐπρότεινε ἐν ἀπλοῦν εὐμενὲς μαιδιάμα, ἄλλος τὴν παρουσίαν τῶν δύο χειρῶν ἔμπροσθεν, καὶ τέλος ἀπεφασίσθη ὁ διὰ τῆς δεξιᾶς χεὶρὸς ἐπὶ τῆς καρδίας χαιρετισμός.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΤΑΡΝΙΣΜΑ «ΥΓΙΑΙΝΕΤΕ».—Κατὰ τὸ ἔτος 578 ἐπέσκηψε λοιμὸς τόσον σφοδρὸς, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἐξέπνεον πτερνίζοντες ἢ χασμῶμενοι. Ἐκτοτε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λέγωσιν εἰς τὸν πταρνίζοντα παρ' ἡμῖν μὲν, «ὕγιαίνετε» παρὰ τοῖς Γάλλοις δὲ «ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῇ».

Λέγουσιν ὡσαύτως, ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας προέκυψεν ἡ ἄλλη συνήθεια ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς πολλὰ μέρη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τοῦ νὰ ποιῶσι τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ διὰ τῆς χεὶρὸς ἐπὶ τῶν χειλέων ὅταν χασμῶνται.

ΧΡΩΜΑ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΧΩΝ ΕΝ ΠΡΩΣΣΙΑ.—Πρὸ τινος χρόνου, χάριν ἐπιστημονικοῦ πειράματος, ἐγένετο ἡ καταγραφή τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν τριχῶν τῶν παιδῶν. Καὶ ἐκ τῶν 4,127,766 παιδῶν 42,971,00 εἶχον γαλανοὺς ὀφθαλμούς, 24,311,00 ἔχοντες ὀφθαλμούς, καὶ τὰ λοιπὰ μελανούς. Ἐκ τῶν αὐτῶν παιδῶν 72,100 εἶχον λευκὸξανθοὺς τὰς τρίχας, 26,100 ἔχοντες καὶ 1,211,00 μελαίνας.

Ο ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.—Οἱ ἀρχιερεῖς (παπιστὰι) φέρουσι δακτύλιον ὡς ἀρραβὼνα τοῦ πνευματικοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τοῦτον πρὸς σφράγισιν τῶν ἐπιστολῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι ἔφερον ἐπὶ πολλὸν χρόνον μόνον σιδηροὺς δακτύλους καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον, πρῶτος ὁ Μάριος ἔφερε χρυσοῦν. Κατ' ἀρχὰς ἔδαλλον δακτύλιον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα· κατόπιν ἐφόρεσαν εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους, εἰς ὅλα τὰ ἄρθρα εἶχον δὲ τοιοῦτους δι' ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ὥρας, ἔπειτα δι' ὅλας τῆς ἐβδομάδος. Εἰς τὰς ἡμέρας μᾶς φέρουσι ἀκόμη τοιοῦτους κρίκους εἰς τὰ ὦτα.

Οἱ Ἰνδοὶ φέρουσι κρίκους εἰς τὴν ῥίνα, εἰς τὰς παρειάς, εἰς τὰ χεῖλη, εἰς τὴν σιαγῶνα καὶ εἰς τοὺς πόδας. Τέλος οἱ Γερμανοὶ ἔφερον τοιοῦτον ὡς σημεῖον τῆς δουλείας, μέχρις οὗ ἐφόρεον ἐλθρόν τινα τοῦ ἔθνους των.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Περίεχει τὸ νόμα μου συλλαβὰς κυρίας τρεῖς
Τῆς μιᾶς τῆς ἀρχομένης οὐσῆς καταχρηστικῆς·
Ἄν μὲ τιμῇσῃ καταλλήλως,
Θέλεις ἴδει ἀριδῆλως,
Ὅτι πρῶτον περυστάνω, θέανιν χωρὶς μητέρα,
Καὶ τὸ ἄλλο τὴν τε βώμην καὶ ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν
Τὸ δὲ σύνολον τῶν δύο μάντευσέ το τί νὰ ἤμῃαι
Ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἐν ταῖς χερσὶ σου κειμαι.

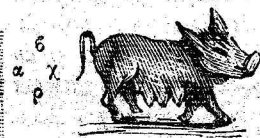
Λύσις Αἰνιγμάτων Σφιγγός

1. Ὑδωρ. 2. Πέπερι.

ΓΡΙΦΟΣ 1.

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου

1821

1843-1862

1876